

EN JOAN BETZOL.

CRÒNICA

D'UN DUBTE

-Això no pot ser, això no pot ser!- exclamava la senyora Llàper -dibuixar, pintar, l'art no és fer tebeos... Però que no ho veus, ximple?

Aquell alumne Betzol, després de mig curs encara no ho veia. S'estava trencant el cap des de el començament de la carrera.

Aquesta, pensava ell, li obriria les portes a la qualitat que un bon professional exigeix. El seu pare no volia que el fill (únic) fes una carrera que tenia un nom tan afeminat com Belles Arts. Creia que era molt millor fer-se arquitecte o si més no, aparellador... i més ara que l'Ajuntament feia tantes places noves!. Ademés, la veïna del tercer cononia Belles Arts amb Arts i Oficis i el que més li molestava és que tampoc sabia explicar-li la diferència. En Joan, així es deia l'alumne betzol, no entenia res. Uns li deien que l'arte era tot menys... menys el que no era art, collons estava clar no?!. Altres, que l'art era tot inclòs el viure. Alguns li parlaven d'unes vibracions en la mèdula espinal quan s'estava davant una obra

artística, altres contaven que un individu convertia en un art uns gratacels només per fet de senyalar-los. Però el més terrible fou quan un dia a Consell de Cent descobrí una galeria amb pàgines de tebeos per les parets. Definitivament, en Joan no ho veia clar, i fins i tot buscà informació als llibres:...

-Perdona, buscava un llibre que parlès d'art- exclamà molt tímidament -.

-Escolta, son les set,estic fins els nassos de llibres, la Sol està de baixa, així que fes una pregunta intel·ligent, curta i ràpida.

-Perdona, ja... ja, ja sé que aquí tots parlen d'art, però jo volia dir un llibre que expliqués exactament el que és l'art... i... i el que no ho és, m'entens?.

-No molt bé... collons amb el noi, tu fas primer, no?

-Si.

-És clar... jo de tu ho buscaria al diccionari. Els de la nítida acadèmia són els que normalment ho tenen molt més clar.

ARTE. amb ("). Virtud, poder, eficacia y habilidad para hacer alguna cosa// Acto mediante el cual imita o expresa el hombre lo material o lo

invisible, valiéndose de la materia o de sus propiedades sensibles (...)"
(") amb. abreviatura d'ambigüetat.

Mentres el bibliotecari i ell recollien un grapat de llibres que caigueren el cap de pocs segons de que el diccionari deixés un buit...

-Ho sento, no m'ha donat temps a reaccionar-

-Tranquil noi, passa sempre que es treu aquest totxo o aquell blau, **Artistas finlandeses del Siglo XVII...** Què, has descobert alguna cosa sobre l'art?-

-Mmmm molt poc...

-Doncs no sé, no sé... perquè aquell **El Arte desde las cavernas a los museos...** no, no deixa. Ja està! Demana-li al Sr. Güemve, ell podrà explicar-te alguna cosa...-

TÓC, TOC...

-Sí?-

-Perdoni, el Sr. Güemve?-

-Sí soy yo-

-Quería preguntarle algo, me dijeron que usted podría orientarme-

-Orientador?, orientador?...

Mmmm ¡Buena manera de definir al crítico de Arte!-

En Joan dret com un poste cavil.lava sobre l'extranya reacció del professor, mentre aquest, desesperadament buscava un troç de paper. Al descobrir-lo un somriure es perfilà en la seva boca que àgilment aguantava dos cigarrets. Després posà materialment el cos sobre el paperet i escriví. En Joan no ho veia però ho sentia, O-ri-en-ta-dor i-gu-al a crí-ti-co coma ver bi-blio-gra-ff-a...

-**FANTÁSTICO!**. ¿Qué dijiste que

querías?-

-Bueno, yo veré... quisiera lo que es exactamente el arte... es que yo...-

-¡No me digas más!. Tú te sientes motivado por la problemática de lo simbólico en el arte y su relación con la realidad-

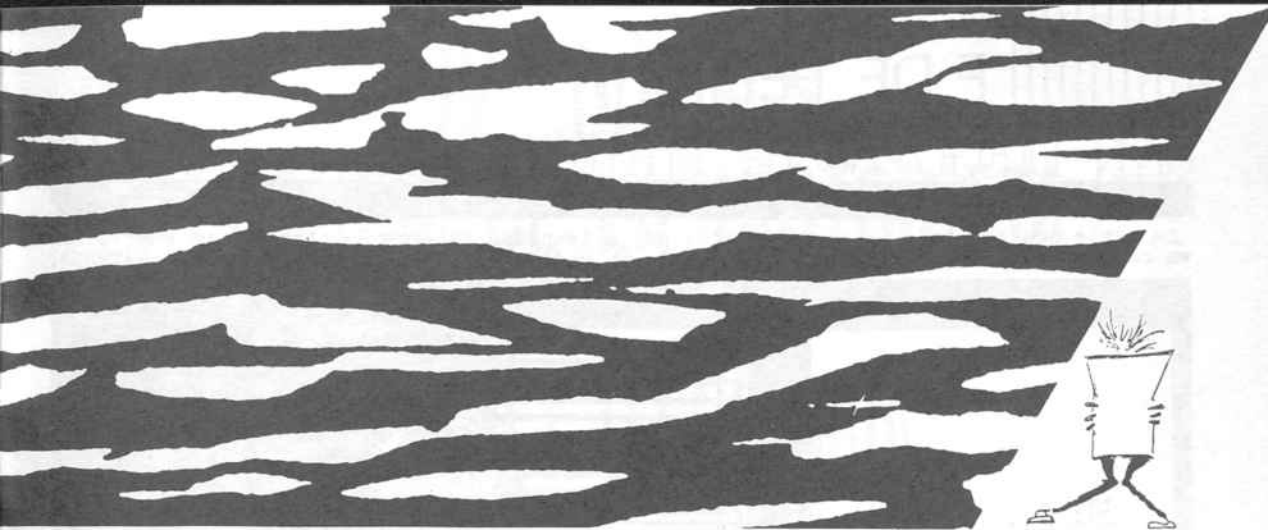
-No exac...-

-Yo vengo estudiando este tema desde hace muuuuucho... lo mejor es que analices a fondo escritos de Leonardo, tienes una visión excepcional del Arte como CIENCIA DEL CONOCIMIENTO!-

En Joan no sabia que fer, ja que el Sr. Güemve es quedà amb els braços esteços i en profund silenci. Donà les gràcies quasi xiuxiuejant i marxà. pel passadís encara escoltà un darrer **FANTÁSTICO!**.

Anant cap a l'aula es creuà per l'escala amb els seus professors de dibuix, el Sra. Llaper i el Sr. Phranseca. En Joan observà que la professora estava molt vermella i discutia acaloradament.

-Sí olvidem les proporcions, l'anatomia i el bon gust, deixem la sublimitat de l'art en mans de l'**ANARQUISME ARTÍSTIC INTERNACIONAL**;- o el que era el

mateix, en mans dels **niños no seáis tan malos...** de la Sra. Magranero.

-D... d... d'acord, però els tebeos s'han possat molt d... d... de moda. No creus que ens podem equivocar?, jo crec...-
L'alumne no sentí res més no es preocupà de seguir-los. Coneixia bé la discussió. Els dos professors mai es possaven d'acord. Alguns parlaven d'apassionat anemorament (!?). Pensant en tot això col.locà malament el peu en el graó. Com una pilota anà rodolant fins el rall.

Inmediatament fou traslladat al Clínic, Juntament amb tres estudiants que prenién café amb llet a l'escala/terrassa, en el moment de la caiguda. Amb el llunyà soroll de fons de la sirena, en Joan tingué una al.lucinació--- El Sr. Miculua, la Degana Sra. Remedios, el Sr. Presco, el Sr. Gûenve, la Sra. Conlivalia i un grapat més de professors dançaven al ritme d'un vals, mentres amb rotuladors, carbonets, llàpisos i algú BIC, ratllaven formes indeterminades per sobre d'un enorme paper. En Joan estava al mig de l'escena vestit de **Boi Scout** i amb unes corretjades no deixava que cap dels dansaires parés. L'escena

era completada per Toni Remesar que des de una finestra i mirant cap a la lluna deixava anar un terrible gemec de llop ferit.---

Al cap de tres dies d'agonia, moria en el Hospital Clínic, en Joan. Les autoritats jurídiques i acadèmiques coincidien en que el motiu de la caiguda havia sigut una curtesa del mort.

En l'actualitat es pot admirar en la sala d'exposicions de Belles Arts un recull-homenatge, de treballs, cartes i demés objectes personals d'en Joan, organitzada pel pare de l'alumne i una comissió de la facultat. Alguns comentaven el dia de l'inauguració, entre pastisset i pastisset, que el noi, en que era un pel imbècil, no treballava del tot malament.

Andreu Aguiló